



ת"פ 57576/11/18 - ישראל יהושע, סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 57576-11-18 מדינת ישראל נ' יהושע ואח'

לפני כבוד השופט ציון קאפח

המבקשים:

1. ישראל יהושע

2. סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד ירון קוסטליץ ויואב סטשבסקי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עומרי קופלר

החלטה

החלטה בבקשה לביטול שני אישומים מכתב אישום מכח הסעיפים 149(4) ו- 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

1. הבקשה :

נגד המבקשים הוגש כתב אישום המונה 3 אישומים. עניינו של האישום הראשון אינו צריך להחלטה זו. הבקשה נסובה אודות האישומים השני והשלישי.

ב"כ המבקשים, טוען כי יש לבטל שני האישומים על יסוד כל אחד מאלה:

א. "השתק שיפוטי", לגבי האישום השלישי, נוכח טענות עובדתיות סותרות בכתב אישום שהוגש נגד אחר.

ב. אכיפה בררנית, לגבי האישומים השני והשלישי, אשר אף היא עולה מכתב האישום שהוגש נגד האחר.

2. רקע:

א. כתב האישום מונה 3 אישומים שהרלוונטיים שבהם להחלטה זו הינם האישומים השני והשלישי.

האישום השני - פרשת יזרוס" - מייחס למבקש העבירות הבאות: לקיחת שוחד-עבירה לפי סעיף 290 לחוק



העונשין (להלן: "**החוק**") בצירוף סעיף 34ב לחוק ושידול להלבנת הון-עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 30 לחוק (ריבוי עבירות).

למבקשת מיוחסות עבירות זהות.

האישום השלישי- מועצה אזורית תמר ורשות הניקוז-מייחס למבקש עבירה של ניסיון לתיווך בשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק בצירוף סעיפים 25 ו-34ד לחוק.

מבקשת מיוחסת עבירה של ניסיון תיווך לשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק בצירוף סעיפים 25 ו 34ד ו 23(א)(2) לחוק.

ב. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, שימש דב ליטבינוף (להלן: "**ליטבינוף**") כראש המועצה אזורית תמר ויו"ר הדירקטוריון של רשות הניקוז ים המלח הפועלת מכוח חוק הניקוז, בין היתר בשטחי המועצה האזורית תמר.

באותה תקופה כיהן גרשון עמל (להלן: "**גרי**") כמנכ"ל רשות הניקוז ים המלח.

במועדים הרלוונטיים שימש הנאשם, בתיק שבפניי, כמנהל וכבעלים של חברה בשם "**סגולה לישראל- ניהול וקידום פרויקטים בע"מ**" (להלן: "**הנאשמת**").

המועצה האזורית תמר הייתה בין לקוחותיה של הנאשמת.

ליטבינוף הודה והורשע בכתב אישום מתוקן **במסגרת הסדר טיעון** בת"פ (שלום ת"א) 26344-10-18 בעבירה של הפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק.

3. תחילה אדון בטענה בדבר השתק שיפוטי המתייחסת לאישום השלישי ולאחר מכן אדון בטענה בדבר אכיפה בררנית הנוגעת לאישומים השני והשלישי.

4. ב"כ המבקשים טוען **להשתק שיפוטי** לגבי האישום השלישי בכתב האישום אשר בפניי, לפי שהעובדות המתוארות בכתב האישום שהוגש נגד ליטבינוף בגין אותו אירוע, אינן מהוות עבירה מצד הנאשמים בתיק זה.

א. **תמצית טענות הסנגור:**

השתק השיפוטי- קיימת סתירה בין הטענות העובדתיות המתוארות בסעיף 64 לכתב האישום נגד הנאשם לבין המתואר בסעיף 8 לכתב האישום אשר הוגש נגד ליטבינוף.



לדברי הסנגור, טענת המאשימה בכתב אישום של ליטבינוף כי "**להבנתו**" (הדגשה שלי-צ.ק) כספי העמלה אמורים להגיע לעובדי ציבור שבידם להשפיע על מתן תפקידים" סותרת את טענת המאשימה בסעיף 64 לכתב האישום דנא, כי ליטבינוף הבהיר והסביר לגרי כי יש להעביר לנאשם עמלה בגובה 25% מכספי התמיכה וכי עמלה זו אמורה להגיע לאנשים הנקובים.

ב"כ הנאשמים טוען כי "הבנה" של אודות כספי עמלה המשולמים לשתדלן עבור עבודתו, אינה מהווה עבירה פלילית. ניסוח זה שונה לחלוטין מהנטען בסעיף 64 לכתב האישום. בקשתם של הנאשמים בתיק דנא כי ישולם להם שכר טרחה הינה לגיטימית וחוקית.

סתירה נוספת מוצא הסנגור בסעיפים 9-12 לכתב האישום של ליטבינוף מול סעיפים 65-67 לכתב האישום נגד הנאשמים, בעניין פגישה אשר התקיימה ביום 22.1.14 בין ליטבינוף, גרי והנאשם.

לדבריו, בכתב האישום נגד ליטבינוף הדגישה המאשימה את העובדה כי בפגישה דובר על תשלום ריטיינר חודשי קבוע לנאשמים בתיק דנא וכי רק ליטבינוף הוא שהבין בפגישה הקודמת (מיום 12.1.14) כי הכספים אמורים להגיע לעובדי ציבור.

הסנגור שב וטוען כי "הבנה" או "השערה" של אדם אודות כספי עמלה המשולמים לשתדלן עבור עבודתו, שונה לחלוטין מהנטען בסעיף 64 לכתב האישום נגד הנאשמים בדבר וודאות וידיעה ואין מהוות עבירה פלילית מצד הנאשמים.

בנוסף, טוען הסנגור כי בכתב האישום של ליטבינוף, אשר הוגש עובר להגשת כתב האישום נגד הנאשמים, נכללו עובדות נוספות אשר לא נכללו בכתב האישום בעניינינו: בס' 6 לכתב האישום נ' ליטבינוף כתוב כי הכספים הועברו לנאשמים "**בגין סיוע בעניין הוועדה לשינוי גבולות (שחלקן הועבר ללוביסט אחר שנתן אף הוא שירותי יעוץ ולובינג למועצה)**", עובדה שאינה מוזכרת בס' 62 המקביל בכתב האישום דנא.

לדיו של הסנגור, המאשימה מודה בכתב האישום נגד ליטבינוף כי מדובר בכספים אשר הועברו בגין סיוע חוקי ולגיטימי ואף חלק מסך הכספים הועבר לשתדלן אחר שנתן אף הוא שירותי יעוץ ולובינג למועצה, ולא הועמד לדין. הוא טוען כי עובדה זו מראה, על פניה, שהנאשמים בתיק זה לא ביצעו כל עבירה פלילית.

אכיפה בררנית- טענה נוספת שמעלה הסנגור הינה כי יש לבטל את האישומים השני והשלישי לכתב האישום מפאת אכיפה בררנית פסולה.

טענתו, בתמצית הינה, כי על פי המתואר בחלקו השני של כתב האישום נגד ליטבינוף, פעלו יצחק בורבא, מנכ"ל מטמנות אפעה, וציון זוארץ, מנכ"ל חברת י.א חי, באופן **זהה** לזה הנטען כלפי הנאשמים באישומים השני והשלישי אך חרף זאת המאשימה לא העמידה אותם לדין ואף לא זימנה אותם לשימוע.



תגובת המאשימה:

ב.

אשר לטענה בדבר השתק שיפוטי, טוענת המדינה כי אין כל סתירות בעובדות שני כתבי האישום, מהנימוקים הבאים:

בנוגע לטענה כי הניסוח בין כתבי האישום שונה (ס' 8 לכתב האישום נגד ליטבינוף וס' 64 לכתב האישום דנן), לטענת המאשימה אין מדובר בשוני מהותי אלא באותן עובדות בהן הודה ליטבינוף בהסדר הטיעון. המשמעות היא אותה המשמעות בנוגע לכספי העמלה שאמורים להגיע לעובדי ציבור שבידם להשפיע על מתן תקציבים. המאשימה טוענת כי אין הדבר מעלה או מוריד אם הציטוט מופיע או לא מופיע בכתב האישום, שכן העובדות הן אותן העובדות.

זאת ועוד, ליטבינוף, אשר הודה בדברים במסגרת הסדר הטיעון, אינו העד היחיד בתיק זה וגרסאותיהם של עדים נוספים נלקחו בחשבון בעת כתיבת כתב האישום וגיבושו.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשמים מתייחסת אף היא לניסוח שונה- בין ס' 10 לכתב האישום נגד ליטבינוף לבין ס' 67 לכתב האישום דנן- וגם כאן אין שוני מהותי לדעת המאשימה. בשני כתבי האישום הנאשם הוא שמקשר בין התשלום שהוא דורש לבין יחסיו הקרובים עם עובדי ציבור בעלי השפעה.

אשר לטענה כי המאשימה לא ציינה כי בסופו של דבר הנאשמים לא קיבלו את העמלה בגין כספי התמיכה ולא נחתם הסכם ריטיינר חודשי, טוענת המאשימה כי היא ייחסה לנאשמים עבירת **ניסיון** כפי שמופיע בס' 70 לכתב האישום דנן.

בנוגע לטענה כי הובאו עובדות לא רלוונטיות על היחסים בין הוועדה לשינוי גבולות לבין מועצה אזורית תמר, טוענת המאשימה כי אלה צוינו כדי לפרוס בפני בית המשפט את התמונה המלאה **וכי אין מדובר בלאו הכי בעובדות המגלמות יסוד כלשהו בעבירה הפלילית.**

כפי שנטען לעיל בנוגע להשתק השיפוטי, המאשימה סבורה כי אין היא מנועה מלטעון את העובדות הנ"ל שכן אין כל סתירה בינן לבין אלו המופיעות בכתב האישום המוסכם שהוגש כנגד ליטבינוף.

כבר במקום זה ראיתי לציין כי עמדת המדינה מקובלת עליי בסוגיה זו. אזכור הוועדה לשינוי גבולות אכן נועד להציג את התמונה המלאה.

במענה לטענת ב"כ הנאשם בדבר אכיפה בררנית, טוענת המאשימה כי בורבא וזוארץ לא הועמדו לדין כי לא התקיים סיכוי סביר להרשעה בשל היעדר ראיות.

על כן, אין מדובר באכיפה בררנית, אלא אכיפה עניינית ומקצועית.

דין והכרעה:

5.

השתק שיפוטי

א.

סעיף 149(4) לחסד"פ מפנה לטענה מקדמית כהאי לישנא:

עמוד 4



"העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה".

סעיף 149(10) לחסד"פ מפנה לטענה מקדמית נוספת:

" הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

ב"כ הנאשמים טוען כי התביעה **כבולה** לניסוח כתב האישום של ליטבינוף, אשר אינו מגלה עבירה כלפי הנאשמים, **לטענתו**, ומשכך היא מנועה מהעלאת טענות סותרות ושונות בכתב האישום נגד הנאשמים.

הסניגור שם יהבו אפוא על שילוב שני הסעיפים.

ב. עיקרי דוקטרינת ההשתק השיפוטי:

ההשתק השיפוטי מכונה, במשפט האזרחי, "השתק שיפוטי" ("Judicial Estoppel"), שאינו אלא הסתעפות של דיני ההשתק המסורתיים. מכוחו של השתק זה, בעל דין שטען בגדרו של הליך מסוים טענה שהתקבלה, מושתק מלהתכחש לטענתו האמורה אף מקום בו הצד השני לא הסתמך עליה או שינה את מצבו לרעה (ע"פ 1292/02 **יחיא תורק נ' מדינת ישראל** (20.7.09), פורסם בנבו)).

מטרתו של ההשתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי וניצול לרעה של בתי המשפט, והוא משמש כחסם דיוני המונע מבעל דין "**מלטעון טענה דיונית, שאפילו נכונה היא, יש בה דופי של חוסר תום לב דיוני**" (רע"א 3640/03 **דקל נ' דקל** [פורסם בנבו], 16.12.2007) פסקה 18 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה.

דיני ההשתק הוחלו גם בתחומי המשפט הפלילי. החלתם נעשתה על דרך של שימוש בדוקטרינת "ההגנה מן הצדק" אשר עוגנה בסעיף 149(10) לחסד"פ. מכוחה של ההגנה מן הצדק מוסמך בית המשפט לבטל כליל כתב אישום, מקום בו הגיע למסקנה כי "**קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות**" (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** פ"ד נט(6) 776, 806 (2005) פסקה 20 לפסק הדין; ע"פ 3737/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221, 368-379 (1996)).

ג. מן הכלל אל הפרט:



בחנתי הטענות אלה מול אלה וראיתי לנכון לדחות הטענה המקדמית מהטעמים הבאים:

(1) נקודת המוצא של ב"כ הנאשמים הינה שליטביון הינו המקור הראייתי **היחיד** לנטען כלפי הנאשמים, ולא היא. **על פי תגובת המאשימה, קיימות ראיות נוספות. על כן יש לברר העובדות לאשורן ובכלל זה יש לשמוע את מכלול הראיות.**

(2) נחה דעתי כי אכן מדובר בשאלה של ניסוח ואין הדברים יורדים לשורשו של עניין בבחינת **סתירה מהותית ובולטת** שאינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם הנטען בכתב האישום דנא. זאת ועוד, ב"כ הנאשמים גורס כי כתב האישום נגד ליטביון מבסס את הנטען כי מדובר ב"הבנה" או "השערה" ותו לא. אולם, עיון בסעיף 10 לכתב האישום נגד ליטביון, מעלה כי הנאשם אמר מפורשות: **"כי הוא מקורב לעובדי ציבור להם השפעה על הקצאת התקציבים"**. הנה כי כן, **הזיקה שבין היכרות הנאשם את עובדי הציבור לבין אפשרות העסקתו ותכליתה הינה ברורה ומפורשת על פי לשון כתב האישום נגד ליטביון**. מה טעם מצא, לכאורה, הנאשם להזכיר ולהתפאר בעובדת היכרותו את עובדי הציבור המשפיעים על הקצאת תקציבים אם אכן השיקולים להקצאת כספי הציבור היו ענייניים.

(3) עולה מסקירת הסעיפים בכתבי האישום, כי אכן יש הבדלים לשוניים בין הסעיפים אך העובדות המתוארות בשני כתבי האישום זהות במהותן **וברוחן** ורק הניסוח שונה במעט. הבדלי הניסוח יכולים לנבוע, כאמור, מתיקון כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון.

ראו: לעניין זה דברי כב' השופט מזוז בע"פ 1872/16 **דז'לדטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.5.17) בקשר לאי התאמה-דיבור בשני קולות- בין ההכרעות המתקבלות בבית משפט בעניינים של שותפים לדבר עבירה:

"קושי זה מתעורר אך ורק במקרים שבהם הכרעותיו של בית המשפט כוללות ממצאים עובדתיים הסותרים חזיתית זה את זה באופן שאינו ניתן ליישוב" (הדגשה לא במקור-צ.ק).

זה הכלל בהכרעות בית משפט וזה הכלל שיש ליישמו בבחינת נסיבות תיק זה.

לא ראיתי, אפוא, בניסוח כתבי האישום בעניינו של ליטביון מזה ובעניינים של הנאשמים מזה, טענות עובדתיות הסותרות חזיתית זו את זו, כמפורט לעיל.



די באלה כדי לדחות את הטענה בדבר השתק שיפוטי.

ד. זאת ועוד, בבחינת למעלה מן הדרוש.

ב"כ הנאשמים נאחז בהחלטה של סגן נשיא כב' השופט סובל, כפי שתפורט להלן, כי העובדה שבעניינו של ליטבינוף הוגש כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, אינה צריכה לשנות מהמבחנים שנקבעו בפסיקה בדבר השתק שיפוטי.

ה. ראשית, על מהות הסדר טיעון.

בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1)577, קבעה כבוד הש' בייניש:

"הסדר טיעון הינו הסכם בין תובע לנאשם, שהתביעה מתחייבת בו לוותר על חלק מהאישומים המיוחסים לנאשם או להמיר אישום חמור באישום קל או לוותר לנאשם ויתור אחר המעניק לו הקלה בקשר לתוצאות המשפט, בתמורה להודיית הנאשם בעובדות שיש בהן כדי להרשיעו (ראו בג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב (להלן - פרשת ארביב [1]), בעמ' 398). יודגש כי בדרך-כלל הסדר טיעון אינו רק לעניין העונש, ובמקרים רבים הוא נערך גם לקביעת העובדות בכתב-האישום ולקביעת העבירות המיוחסות לנאשם, בין אלה שנוסחו במקור ובין אלה שתוקנו בעקבות הסדר הטיעון. (ההדגשות אינן במקור-צ.ק.)"

ביסוד גיבושו של הסדר הטיעון עומדים שיקולים שונים כגון קשיים ראייניים, חיסכון בזמן שיפוטי, חלקו של הנאשם במסגרת ההתארגנות העבריינית ועוד. משכך, עובדות כתב האישום כלפי ראובן מנוסחות פעמים באופן שונה מעובדות כתב האישום כלפי שמעון. במסגרת הסדר טיעון, ועל מנת שלא ליצור פער בין התיאור העובדתי בכתב האישום לבין סעיף האישום המקל, מומרות לרוב גם עובדות כתב האישום בהתאם, שכן הודאת הנאשם בכתב אישום מתייחסת לעובדות ולא לסעיפי האישום.

כאמור לעיל, ברי כי מקום בו קיימת סתירה בולטת ומהותית בין שני כתבי אישום באופן שהטענות העובדתיות אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, אפשר שבית המשפט יגיע למסקנה שונה.

עיינתי בחוות דעת חברי השופט משה סובל בעניין מדינת ישראל נ' מלכה (ת"פ 28759-05-15 מחוזי י-ם פורסם בנבו 24.3.19). באותה החלטה נדרש חברי לסוגיה דומה ובגדר אותה החלטה התייחס למשקלן ומשמעותן של עובדות בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון.

לשיטתו, "מעמדה הנורמטיבי של הרשעה זו (במסגרת הסדר טיעון-צ.ק) שקול לקביעה שיפוטית כלפי



נאשם כי עובדות אלה אכן התרחשו במציאות". משכך, יכולה לעמוד לזכות נאשם אשר לא היה שותף להסדר הטיעון, טענה מקדמית בדבר השתק שיפוטי נוכח עובדות סותרות בעניינו של נאשם אחר.

דעתי בעניין זה שונה.

על מעמדו הייחודי של הסדר הטיעון ועל הקושי המובנה להסיק מסקנות מעובדות כתב אישום **מתוקן במסגרת הסדר**, תעיד העובדה ששופטי בית המשפט העליון נחלקו בשאלה האם יש מקום להחיל את תיקון 113 לחוק, על גזרי דין הניתנים במסגרת הסדר טיעון. לכאורה ועל פי גישת השופט סובל צריך היה להחיל את תיקון 113 לפי שמעמדה הנורמטיבי של ההרשעה במסגרת הסדר, שקול לקביעה שיפוטית.

על פי דעה אחת בבית המשפט העליון, כשמוצג לבית המשפט הסדר טיעון "סגור", אין הוא פטור מלבחון את העונש המוסכם בהתאם למתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק, תוך יישום הוראותיו [ראו: ע"פ 512/13, פלוני נ' מדינת ישראל (04.12.2013); ע"פ 3856/13, גוני נ' מדינת ישראל (03.02.14)]. רוצה לומר. על פי ההלכה הנוהגת, בגזירת הדין על בית המשפט לקבוע במנותק מהסדר הטיעון את מתחם הענישה ואת העונש ההולם בתוך המתחם, להשוות את העונש המוסכם לעונש שהיה צפוי לנאשם אלמלא ההסדר, ולבחון מה מידת ההקלה שניתנה לנאשם במסגרת ההסדר והאם ההסדר מאזן נכונה בין הקלה זו לבין האינטרס הציבורי [ראו: ע"פ 512/13, פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 1958/98, פלוני נ' מדינת ישראל]. והכול, בשים לב לפסיקה העקרונית המתייחסת לכיבוד הסדרי טיעון ככלל, ולמקרים החריגים המצדיקים סטייה מהסדר טיעון [על כך ראו למשל: ע"פ 1958/98, פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, (2002); ע"פ 7757/11, פלוני נ' מדינת ישראל (13.02.2013)].

מנגד, קיימת דעה אחרת, לפיה, **השיקולים התומכים בגיבוש הסדרי טיעון אינם חופפים בהכרח לשיקולי הענישה אותם נועד תיקון 113 להסדיר לצורך קידום האחידות בענישה. למעשה, מדובר בשתי מערכות שיקולים שונות זו מזו העשויות להולך, במקרים מסוימים, למסקנות שונות באשר לעונש הראוי.** [ראו לעניין זה ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל (09.06.2016) וע"פ 2524/15 שפרנוביץ נ' מדינת ישראל ופלוני (08.09.16)].

בנדון זה ראיתי להביא מדברי כב' השופט זילברטל בעניין **אביטן**.

"השיקולים העומדים בבסיסם של הסדרי טיעון, ובין היתר אלה שנוגעים לקושי ראייתי בתיק או לקשיים הכרוכים בניהול המשפט בעניינו של הנאשם, אינם זהים לאלה שנקבעו בתיקון 113. לכן, יש הגורסים כי אין זה ראוי להחיל את השיקולים הקבועים בתיקון 113 במקרים של הסדרי טיעון (ראו: יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 467-468 (תשע"ג)). בהתאם לכך, כאשר הסדר טיעון מבטא הסכמה ביחס לעונש עצמו, מבלי להתייחס למתחם העונש



הראוי, יתכן שבית המשפט, בבואו לבחון את הסדר הטיעון, לא יידרש לקביעת מתחם הענישה באותו מקרה (הדגשה לא במקור-צ.ק), אלא יבחן האם העונש עליו הוסכם בהסדר, משקף כראוי את כלל שיקולי הענישה בסוג העבירות שבוצעו".

הנה כי כן, אין להתייחס ככלל לעובדות כתב אישום מתוקן לשם לימוד גזירה שווה לכתב אישום אחר באותה פרשה, לפי שהוא אינו משקף בהכרח את התשתית הראייתית במלואה. עם זאת, כאמור לעיל, ברי כי מקום בו קיימת סתירה בולטת ומהותית בין שני כתבי אישום באופן שהטענות העובדתיות אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, אפשר שבית המשפט יגיע למסקנה שונה.

א. אכיפה בררנית:

(1) גם בסוגיה זו מפנה ב"כ הנאשמים ללשון סעיף 149(10) לחסד"פ כמפורט לעיל.

עיקרם של דברים בתמצית: אכיפה סלקטיבית חותרת תחת עיקרון השוויון בפני החוק כאשר המניע לאי העמדת אחרים לדין נגוע בשרירות, שיקול זר או מניע פסול. עם זאת, אין לומר כי הוכחת הטענה מותנית בהיות האפליה מכוונת וזדונית. גם החלטה שגויה של רשות אשר ניתנה בתום לב יכולה לבוא בשערי הגנה זו.

ראו: לעניין זה בג"ץ 6396/96 זקין נגד ראש עיריית באר שבע ואח', פ"ד נג(3) 289 וע"פ 7014/06 מדינת ישראל נגד לימור (4.9.2007).

בעניין זקין נקבע כדלקמן:

"מכאן, כפי שמקובל לגבי טענה של פגיעה בשוויון אם לכאורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המנהלית. כתוצאה, עובר הנטל אל הרשות המנהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטת הרשות".

(2) מן הכלל אל הפרט:

לא די להצביע על דמיון לכאורה בעובדות כתבי האישום בין המיוחס לנאשמים לבין האחרים. לא הובאו בפניי ראיות כי התשתית הראייתית זהה או

דומה ועל כן ראיתי לאמץ את טענת המשיבה כי שיקולים ראייתיים עמדו לנגד עיניה בשעה שהחליטה לא להעמיד לדין את בורבא וזוארץ.

6. הבקשה על שני ראשיה נדחית אפוא.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ט, 25 יוני 2019, בהעדר הצדדים.